

עפ"ג 27269/11/14 - יניב צפירה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 27269-11-14 צפירה נ' מדינת ישראל 10 מרץ 2015

לפני:

כב' השופט יעקב שפסר, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן,

כב' השופטת מיכל ברק נבו

יניב צפירה

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד אהוד קעטבי

ב"כ המשיבה עו"ד קרן לוי

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בראשל"צ (כב' השופטת איטה נחמן) מיום 23.9.14 בת"פ 24241-06-11 לפיו הורשע המערער על פי הודייתו בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בהמשך להרשעתו נגזרו על המערער מאסר מותנה, פיצוי למתלונן, של"צ ופיקוח שירות מבחן.

ליבת הערעור הינה בשאלת הרשעתו של המערער והיא מופנית אך לרכיב זה בפסק הדין.

רקע הרשעתו הינו כתב אישום שהוגש בעניינו בגין אירוע מיום 15.3.11 שבו במהלך וויכוח שהתגלע בינו לבין המתלונן על שימוש במתקן כושר, דחף את המתלונן שנפל על מתקן משקולות וכתוצאה מכך נגרמו לו חבלות של סימנים כחולים, נפיחות וכאבים באגן ובגב התחתון. כן איים המערער על המתלונן באומרו שיפגע בו בפעם הבאה והוא אינו צוחק עימו.

בגזר דינו סוקר בית המשפט קמא את מכלול הנתונים, גילו, נסיבות חייו, היעדר עבר פלילי, כתב האישום שתוקן ומותן, חלוף הזמן, הודאתו וחיסכון בזמן השיפוט הנובע ממנה, האמור בתסקיר שירות המבחן והאינטרס הציבורי ועל כן מצא לנכון לכבד את הסכמת הצדדים לעניין העונש בהיותו מאזן נכונה בין האינטרסים השונים ומשקף מדיניות ענישה ראוייה. עם זאת בשאלת ההרשעה העדיף בית המשפט את עמדת התביעה ונוכח ההלכה המקובלת בעניין הרשעה לפיה מהווה היא חריג, מצא שבנסיבותיו של המערער דנן, על אף שמדובר באירוע יחיד לא עמד הוא בתנאים שנקבעו בפסיקה להימנע מהרשעה על כן לא מצא בית המשפט כי הוכחה בפניו פגיעה תעסוקתית והרשיעו.

תמצית נימוקי הערעור היא ששגה בית המשפט קמא בקביעתו כי עניינו של המערער אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה ובפרט בקביעה שלא נמצאה פגיעה תעסוקתית שתכריע את הכף בין האינטרס הציבורי לבין אינטרס המערער לאי הרשעתו, זאת על רקע העובדה שהמדובר בשתי עבירות עוון, באירוע ספונטני, חריג וחד פעמי משנת 2011 כשמאז לא ביצע המערער כל עבירות נוספות ועל רקע נסיבותיו האישיות העגומות של המערער המפורטות בהרחבה בתסקיר ובהודעת הערעור. לעניין זה טוען ב"כ המערער לפגיעה תעסוקתית הצפויה למרשו וליחס הבלתי סביר בין הנזק הצפוי למערער מהרשעה לבין חומר העבירה.

המשיבה עותרת לדחיית הערעור וזאת נוכח העובדה כי אי הרשעה אינה עומדת בנסיבות עניינו בדרישות הפסיקה.

לאחר שעיינו בתיק בית המשפט קמא ושמענו את טיעוני הצדדים, לא מצאנו להיעתר לערעור.

כידוע הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל ונקבעת במקרים מיוחדים ויוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה, מקרים בהם רב הנזק על התועלת. תנאי נוסף הוא שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים.

לא נוכל להכחיש כי חשים אנו אמפטיה כלפי המערער שלפנינו, זאת נוכח נסיבותיו האישיות והעובדה כי לא קלים הם חייו. עם זאת סבורים אנו כי אף אחד משני התנאים הנדרשים לביטול ההרשעה לא התקיים בעניינו. באשר לאופי העבירות הרי שמדובר בעבירות חמורות דבר הבא לידי ביטוי אף בענישה הקבועה לצד כל אחת מהן. לא ניתן אפוא לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ההרשעה האחרים. לא שוכנענו אף מהפגיעה החמורה הנטענת לתעסוקתו העתידית של המערער בשל הרשעתו. מעבר להמלצת התסקיר לעניין לא הוצג לפנינו כל מסמך שיש בו כדי לבסס את הפגיעה הנטענת. יתרה מכך, בדיון היום הוסיף המערער וטען לפנינו כי הוא עובד עתה במקום עבודה שבו ריצה את עבודת השל"צ, אליו התקבל לאחר סיומן, כאשר המעסיק ציין שאם יורשע לא יוכל להמשיך לעבוד שם. לא ראינו אסמכתא לדברים אלה ובכל מקרה סביר בעינינו כי אין פגיעה קונקרטית מהותית בתעסוקתו העתידית של המערער, מעבר לעניינו של כל נאשם אחר במקרה דומה.

בנסיבות אלה לא נוכל אפוא להיעתר לערעור והוא נדחה.

ניתן והודע היום י"ט אדר תשע"ה, 10/03/2015 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו, שופטת

זהבה בוסתן, שופטת

יעקב שפסר, שופט
אב"ד